

FRONTKJEMPERSPALTEN.

105465

Tre legionærers " ilddåp ".

Spalta vår skulle jo kunne nyttes til litt av hvert, minst av politikk, så jeg foreslår at vi nå begynner å fortelle noen muntre eller gjerne alvorlige minner fra legionstiden. Jeg skal starte med en liten opplevelse som vakte like megen bestyrtelse som munterhet for temmelig nøyaktig 12 år siden.

Til tross for at stemmen fra London hadde senket den store 10 000 tonneren, som de første 1000 legionærer dro fra Norge med, flere ganger, kom vi like vel velberget fram til Hamburg hvorfra vi samme dag reiste videre med tog til Fallingbøstel på Lüneburger Heide. Den evindelige millitære venting med tilhørende rykter av alle slag hadde begynt nesten før vi marsjerte fra Gulskogen til Drammen hvor skibet lå. I utdannelseseiren, en halv times gang fra byen Fallingbøstel, var også ryktene tallrike og meningene delte. Bare på et punkt - et ganske vesentlig sådan - var samhørigheten og enigheten hjertens stor i alle lag av den store alders- og yrkesforskjellige rekruttstab. Nemlig den framtrædende kjensle av å aldri være mett. Det var så ille at de yngste av oss spiste opp hele kveldsrasjonen om kvelden. For de uinnvidde må her innskytes at tyskerne hadde et for oss usympatisk system som gikk ut på at vi av kveldsrasjonen selv skulle bestemme hva frokosten skulle bestå av. Da det av forskjellige grunner ikke lot seg gjøre å komme systemet til livs, satte jeg igang med private speidertokter med allianse av to bestandig like sultne lagvenner. Det var en Oddagutt og en lang doktorsønn fra Haugesund. Vi nyttet oss av våre sparsomme frikvelder til å komme i kontakt med både unge og gamle av civilbefolkningen, men da vi hadde 1000 rivaler og konkurrenter omkring oss, vel bevandret uti den edle kunst å forføre ~~det enkelte menneske~~

tre legionærers

eller gjøre sine hoser grønne hos småpikene i hjemlandet, nyttet det lite for oss å erobre noen av det knappe antall ledige svake kjønn som sto til rådighet for den store mengde ny-uniformerte og nybarberte legionærer. Av mangel på språkkunnskaper kunne vi vel heller ikke godt skjule våre materialistiske hensikter bak våre ellers så ærlige mente forføreriske tillöp om d e t skulle ha resultert i noe. Da vi endelig ble merksam på at våre få hjemlige ærfaringer hos kvinnen sammen med vår unge alder ikke strakk til hverken når det gjalt kjærlighet eller hva vi helst ville hatt:mat, fant vi på den kløktige ide å delta frivillig i böndenes innhöstningsarbeide av gulrot eller kål. Såvel det harde militære dagsprogram som ønsketom ikke å slite mer enn höyst nödvendig, ble de viktigste grunner til at vi uten dissens valte å henlegge vårt oppofrende arbeide til kveldens mørke seg innover åkrene omkring byen. Det var sjölsagt også full enighet om at vi ikke skulle blande böndene opp i dette. D e trengte vel kvile og avkopling selv når dagen var endt. Det var en ideel kveld, mørkt og litt regn, da vi under utförelsen av vårt livsviktige arbeid erhvervet oss dette tragikomiske minne som like gjerne kunne ha gitt oss alle tre legionens förste trekors.

Det var sluttet å regne, et svakt måneskinn lyste opp litt omkring oss der vi halvveis kröp omkring for å finne noen store og pene gulrötter. Da plutselig höres det forhatte ord "hinlegen" fra en av oss, og vår vane tro kaster vi oss momentant ned på den våte skitne åkeren. Vi får forklaringen når vi kaster blikket oppover mot en höyde hvor 3 eller 4 utydelige skygger av mennesker viser seg. Da skyggene nærmet seg sakte, men sikkert nedover i retning av oss, betenkte vi oss ikke lenger. Vi fortsatte grunnreglene i all tysk eksersis og begynte på den nydeligste oppvisning som inntil da hadde vært framført av legionærer i "åling". I stedetfor å tenke på våre

tre legionærers.....

nye flotte fritidsuniformer, sendte hver av oss en tanke til dem av dem på eksersisplassene som tidligere overhodet hadde dratt i tvil våre latente muligheter til å slå alle våre konkurrenter i en eventuell ålekonkurranse. Dessverre var det bare böndene som ble vitner til våre krumspring, og de hadde tilsynelatende ikke de nødvendige kvalifikasjoner til å vurdere situasjonen ut fra et fagmessig synspunkt for plutselig smalt et par skudd over hodene våre. Dette valte vi å oppta som en dårlig spøk, men da spøken fortsatte, skjønnte vi at det måtte stå dårligere til her borte i Tyskland enn ~~at~~ til med ryktene hadde informert oss om. Denne tanke unnfanget oss i og med at vi ikke kunne forstå annet enn at gulrötter var høyere verdsett enn noen få menneskeliv. Da vi på den annen side heller ikke ville overgi oss og dermed bli midtpunktet i en spesiell bataljonsoppstilling for å motta vår straff av sjølveste legionssjefen, foretrakk vi å reise oss hurtig opp og løpe i sikk sakk over veien for å redde oss gjennom en liten skogteig på andre siden. Dette hadde vi nok betenkt oss på om vi hadde visst resultatet av en slik egenmektig handling foran skarpskodde geværer. Kulene sang både ved og over örene på oss, og den dag i dag kan jeg falle i undring over at vi alle tre lever i beste velgående. Merkelig nok valte alle å komme seg over veien, men der ^{måtte vi hente oss} tok vi oppstilling bak et par store trær, mens böndene forsiktig nærmet seg, mens de ennå fortsatte med spredte skudd omkring trestammene. Da böndene var nær nok ropte en ~~ett~~ eller annet på tysk, og Oddagutten som behersket best språket (han var jo en lektorsönn) svarte. Dermed gikk vi alle forsiktig fram med hendene over hodet som vi hadde lært det av "Mystikk"-novellene. Og her kommer "ilddåpens" morsomste innslag inn i bildet. Hvem som fikk den største overraskelsen, enten vi tre nybakte SS-soldater eller de tre tyske Wehrmacht-soldater, skal framleis være usagt, men litt av et sjokk var det vel for alle seks. Vi overlat konversasjonen til Oddagutten og tok beredvillig fram våre legitimasjonsbøker ^{da} når tys-

tre legionærers.....

kerne med et halvt undskyldene smil forlangte dem. Så håndhilste ^{smilte for} tyskerne på oss, ønsket oss fortsatt god sjölberging, hilste og forsvant. Vi avbröt som rimelig kan være all videre "organisering" som det kaltes, og bega oss på hjemvei. Da fikk vi den fulle forklaring: En times tid för tyskerne oppdaget oss i den mistenkelige stilling i gulrotåkeren, hadde det fra en russisk krigsfangeleir i nærheten klart å römme tre viktige fanger. De utsendte ettersøkningspatruljer hadde orde om å bringe dem tilbake död eller levende.

At reaksjonen gjorde samtalen litt snublende og oppspillt på hjemveien, finner vel ingen noe rart i. Vi dröftet saken i flere dager etterpå, för vi turde la det komme til kjennskap for noen av de andre. Det kunne tenkes at våre egne sjefer hadde reagert annerledes enn tyskerne - jeg tenker da på de kollektive straffebestemmelser som allerede da var begynt å bli en skrekk for hele legionen. Og gulrottjueri kunne jo lett bli årsak til en ny straffebestemmelse som tilmed kunne få tilbakevirkende kraft. Heldigvis gikk det ikke slik.

G u n - J.

Oslo, den 6. oktober 1953,

Gün Johannessen

Sorgenfritt. 7 III.